

VESZPRÉMI SZILVESZTER

Mária

Máriának nincs egy harminchárom éves fia.
 Mária, mióta ismerem, húsznak tűnik,
 mindig kint ül a felsővárosi téren,
 a napos oldalon, és nem öregszik.
 Kint ültünk mellette mindig,
 néztük a templomba jövőket,
 az igyekvőket, majd a már rohanókat,
 akik felénk fordulva elmotyogják,
 hogy ezek a mai fiatalok,
 hogy mehetnének mi is istent dicsérni,
 meg az oltár mellett a Mária-képet.
 És Mária nem öregszik,
 mi meg felnövünk lassan,
 ritkábban már, de oda-oda nézünk,
 virágot, mécsest viszünk neki,
 a napos oldalra, mert úgy szokás,
 nézzük a templomba jövőket,
 igyekvőket, majd a már rohanókat,
 de ők egyre kevésbé néznek ránk,
 csak mennek át a téren,
 ahol Mária elfelejtett öregedni,
 ahol nincs egy harminchárom éves fia,
 nem is lehetne. Hogyán.

Találkozás két öregasszonnyal

Két öreg nő voltunk.
 Az egyiknek az arca is olyan volt, mint a tiéd,
 a másik meg deviáns volt, mint én.
 Égkék otthonkában, zsorzsett hálóköntösben,
 fehér sportcipőben.
 Mindig beszélt, és összevissza nézelődött.
 Mindenről volt egy vicceskedő szava.
 Szórakoztam rajtuk.
 Olyanok, mint a kabaréban, csak igaziak:
 A nevelő és a neveletlen.

Bort ittunk. A Bortéren voltunk,
 az ivott többet, aki én vagyok,
 láttam, ahogy figyelem magunkat.
 Rám emeltem a poharamat,
 odamosolyogtam a gesztusnak.
 Semmi közöm az asszonyhoz, aki én vagyok,
 és semmi közöd az asszonyhoz, aki te vagy,
 de a minták egymás egészségére isznak:
 Nézd, ezek itt olyanok, mint mi voltunk, leszünk,
 így is megszokódunk valahogy.

A szerző a mű megírásának idején a Petőfi Irodalmi Múzeum Móricz Zsigmond-ösztöndíjasa volt.

